

тихо и умѣгчено, колко-то въ онзи день, по кой-то лишена отъ майкж, отиде да ся моли у по-главвж-тж Черквж на града. Науми си при това речѣнны-ты думы, почитаемаго Свѣщенника, что бѣше ѿ казалъ прѣди да ся отдѣли: „ Богъ на всяко врѣмя ще ти бжде прѣдстатель, както ся случи до скоро “. Утишева възложи сичкж-тж си надѣждж на Бога и стана, като изливаше утишителни сълзы отъ сърдце пълно съ надѣждж.

Тогава поиска да положи Кръста на мѣсто-то му, нъ като съзря че отъ еднаж-тж странж на Кръста отчюпи ся една чястица, что падна на земж-тж, мислѣше че кръстъ-тъ е былъ нѣкога строшенъ и прилѣпили му сж отчюпено-то, кое-то топлина-та на ржць ѿ, и нейныты сълзы го отлѣпихж. А като приближи до малкыя прозорчець, дѣто изгрѣяло-то слънце свѣтеше, занимаваше ся да го поправи пакъ. Нъ о чудо! отъ Кръста излазяше свѣтозарна свѣтлость Софія слисана надниѣна отъ по-близо, и видѣ, че обѣемаше свѣтливо нѣчто; съглѣда